

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta

Numero 6

5. vsk

15.12.2008

Jouluna on kysymys sinusta

Joulun sanomassa on erityinen henkilökohtainen siunaus, joka jää monelta huomaamatta. Jeesuksen syntymä ei ole vain merkittävä historiallinen tosiasia ihmiskunnassa, vaan se on tapahtuma, jolla on vaikutus *sinun* elämääsi.

Kun enkeli ilmoitti paimenille Jeesuksen syntymästä, enkeli korosti Jeesuksen tulon henkilökohtaista merkitystä paimenille. Hän sanoi: ”Älkää (*te*) pelätkö! Minä ilmoitan *teille* ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on *teille* Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra.” (Luuk. 2:10–11.)

Ymmärrätkö, että Vapahtaja syntyi juuri *sinun* tähtesi? Pysähdy! Ymmärrätkö ihan aidosti, että kun Jumala lähetti Poikansa maailmaan, hän lähetti Poikansa *sinun* Vapahtajaksesi? Jeesus tuli *sinua* varten.

Jeesus ei tullut ollakseen täällä kauniiden kuvien ja korttien aihe. Jeesus ei tullut maailmaan ollakseen täällä iloisten laulujen aihe. Vielä vähemmän hän tuli maailmaan ollakseen täällä hyvä ja esikuvallinen ihminen tai suuri opettaja.

Jeesus tuli maailmaan ollakseen ihmisten Vapahtaja ja hän syntyi ollakseen *sinun* Vapahtajasi.

Siksi hänen syntymänsä on täysin sidoksissa hänen kuolemansa kanssa. Hän tuli pelastamaan *sinut*. Ja voidakseen pelastaa hänen täytyi kuolla. Hän tuli maailmaan kantaakseen täällä synneistä aiheutuneen jumalallisen tuomion. Hän tuli kuolemaan syntisten sijasta. Tämän hän teki hyvin henkilökohtaisesti *sinun* tähtesi ja *sinun* sijastasi.

Vapahtaja, joka syntyi, oli Jumala lahja *sinulle*. Ja Jumala odottaa, että sinä oikeasti luottaisit siihen, mitä hän on puolestasi tehnyt. Luottamuksesi on uskoa.

Uskothan, että tämä seuraava jae tarkoittaa *sinua*: ”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei *yksikään*, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” (Joh. 3:16).

Jumalan lahjan vastaanottaminen tapahtuu, kun sinä uskot, että Jeesus syntyi tullakseen *sinun* henkilökohtaiseksi Vapahtajaksesi ja että hän sovitti *sinut* Jumalan kanssa, kun hän ristillä kuoli *sinun* sijastasi *sinun* syntiesi tähden.

Sen jälkeen kun hän nousi kuolleista, hän on Vapahtaja, joka tarjoaa lahjana iankaikkisen elämän *sinulle*.

Willard M. Aldrich

Meerin mietteitä

Jeesus riittää

Kuulin äskettäin radiosta papin kertovan tilanteesta, jossa hän oli kuolevan isänsä vuoteen vierellä. Siinä oli asioita selvitelty, oli anteeksi pyydetty ja anteeksi saatu. Lopuksi isä sanoi, ettei hänellä ole maallista perintöä antaa, mutta hän haluaa antaa perinnöksi sanat: ”Jeesus riittää.”

Kun poika aikanaan tulee viimeiselle portille, hän tulee muistamaan nämä isänsä sanat: ”Jeesus riittää.” Kunpa meillä isillä ja äideillä olisi rohkeutta, viisautta ja rakkautta jakaa tällaista perintöä jälkipolville!

Elämme monenlaisten pelkojen ja uhkien maailmassa. Kuulemme järkyttäviä uutisia pimeyden teoista. Jaksaksemme elää tarvitsemme varman turvan ja lohduksen.

Kaikkivaltiaan Jumalan ikuisesti muuttumaton Sana on ainoa, joka kestää aikojen paineet. Hän on luonut ihmisen, Hän tietää, mitä ihmisessä on. Hänen Sanansa ei muutu enemmistö päätöksillä eikä minäänlaisilla selittelyillä.

Sanassaan Hän on selvästi sanonut, että on taivas ja helvetti. Hän on myös viitoittanut selvästi tien taivaaseen. Yksinkertaisesti Jeesus sanoi: ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” Joh.14:6.

Jeesus kehottaa valvomaan, koska Hän tulee yllättäen takaisin maan päälle. Hän tulee Kuninkaana. Sitten tulee tuomio. Jos elämme uskossa Jeesukseen, saamme kohdata Mestariimme iloiten. Jos olemme torjuneet Hänet, ei ole enää auttajaa. Käy niin kuin tyhmille neitseille. He jäivät ulos pimeyteen. Kristilliset tavat ja hyvät harastukset eivät pelasta ketään. Vain Jeesus

pelastaa. Siksi on tärkeää julistuksessa korostaa Jeesusta.

Ajoittain joudumme elämässämme vaikeisiin ja tuskallisiin tilanteisiin. Joku voi selviytyä elämän haasteista varsin pitkälle omin voimin, mutta kuoleman edessä on jokainen voimaton ja avuton. Viimeistään silloin on ensiarvoisen tärkeä muistaa: Jeesus riittää ja vain Jeesus.

Kun näitä mietin, alkoi mielessäni soida vanha hengellinen laulu.

*Vain yksin Jeesus, Hän mulle riittävi vain
Hänen luonaan tyntyy syömmeni
vain luona ristin hiljaa vartoen saan kai-
ken Hältä mä mitä tarvitsen.*

*Kuin virvatulten, tuo liekki häilyvä, on
täällä onnekkainkin elämä.*

*Pois rientää hetket onnen päivien, vain
Jeesus antaa voi onnen ainaisen.*

*Vain Jeesus riittää, kun kaiken peittää yö,
ja sydän tuskan täyttämänä yö,
kun kuljen kautta korven pimennon, vain
Jeesus riittää, Hän yksin luonain on.*

*Vain Jeesus riittää, kun myrsky raivoaa ja
aallot uhkaa purren upottaa.*

*Oi auta Herra, huudan tuskassain, Hän
tyyntää myrskyn, kun on mun purressain.*

*On luonain Jeesus, kun silmäin sulkeutuu
ja päärlyportit mulle avautuu.*

*On luonain Hän, kun jätän tämän maan ja
muutan Isäni kotiin ihanaan.*

Jeesus kehottaa: Valvokaa ja rukoilkaa

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

Odottamisen jälkeen tulee Jeesus

Elämme ajassa ja kulttuurissa, jossa kaiken tulisi tapahtua välittömästi tai ainakin nopeasti ja jossa odottaminen koetaan kielteisenä ja rasittavana.

Tämä näkyy lukemattomissa arkisen elämän tilanteissa. Meidän voi olla vaikea odottaa vuoroamme apteekissa, voi olla vaikea odottaa liikennevalojen vaihtumista kadunristeyksissä, voi olla vaikea odottaa myöhässä olevan lentokoneen lähtöä, voi olla vaikea odottaa laboratoriotulosta, voi olla vaikea odottaa leikkausta pitkässä leikkausjonossa.

Asioiden odottamisen sijasta me tahdoisimme saada kaiken heti. Haluaisimme, että asiat saadaan silloin, kun ne tahdomme.

Odottaminen aiheuttaa harmistumista, kyllästymistä, ärtymistä ja syyttelyä. Sotainkojen pitkät jonot kauppojen ulkopuolella eivät enää ole muistissa. Usein kai niissä vielä kävi niin, että vain jonon alkupäässä olleet saivat myynnissä ollutta tuotetta, muut jonottajat jäivät ilman.

Jumalan valtakunnassa odottaminen ei koskaan ole turhaa eikä se koskaan kerro ”huonoista ajoista”. Salatun Jumalan ominaisuuksiin vain kuuluu se, että hän sallii omilleen odotuksen aikoja.

Jumalan antamien odotusaikojen lyhentäminen on verrattavissa nupullaan olevan kukan avaamiseen käsin. Nuppu avautuisi ”itsestään” ajallaan, mutta joka nuppu avautumista ei pysty odottamaan, rikkoo kukan lyhentäessään odotusaikaa.

Juuri tähän vuodenaikaan ajattelemme Jeesuksen tuloa maailmaan. Jumala ei lähettänyt häntä Aadamin ja Eevan elinaikana. Jumala ei lähettänyt Jeesusta israeli-

laisten orjuuden aikana Egyptiin eikä erämaavaelluksen aikana. Jumala ei lähettänyt Jeesusta kun kansa vietiin pakkosiirtolaisuuteen. Sukupolvet tulivat ja menivät, profeetat toinen toisensa jälkeen julistivat Messiaan tulevan, mutta hän ei tullut.

Odotuksella oli kuitenkin loppunsa. Paavali sanoo merkillisesti – ja merkittävästi: ”Kun aika oli täyttynyt, Jumala lähetti tänne Poikansa” (Gal. 4:4).

Ajan täytyminen on kuin aamun sarastus ennalta määrättyä hetkenä yön jälkeen. Pimeydessä olevat eivät voi aikais-taa aamun koittoa. He eivät voi lyhentää yön kestoa. Mutta aamu tulee ”kun aika on täyttynyt”. Silloin kukaan ei voi sitä estää.

Odotusta on usein vaikea ymmärtää. Mutta odottamisen ajan voi kokea myös toivon aikana. Toivo tarttuu lupauksiin ja se tietää, että lupaukset toteutuvat, kun niiden aika on tullut.

Adventtina me odotamme Kristusta kahdella tavalla. Me odotamme juhla-aikaa, jolloin muistamme Vapahtajan tuloa maailmaan. Monet odottivat sitä vuosisatoja. Meidän ei tarvitse sitä enää odottaa.

Mutta me odotamme hänen toista tulemustaan. Sekin tapahtuu, ”kun aika on täyttynyt”. Yhtä varmasti kuin Jeesus tuli maailmaan sovittamaan maailman hän tulee maailmaan noutamaan omansa.

Ei unohdeta tätä. Koetetaan olla valmiit sillä tavalla kuin voimme: elämällä hänen armonsua suojassa. Raamattu vaakuuttaa: ”Vähän, aivan vähän aikaa vielä, niin tulee hän, joka tuleva on, eikä viivyttele” (Hepr. 10:37 KR 38).

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

Armo – kristillisyyden ydin

Armo, yksi ainoa sana ja siinä on koko kristillisyyden ydin.

Onko tuo liian kärjistetyksi sanottu? Eikö ole suurta yksinkertaistamista, jos sana *armo* valitaan kuvaamaan ihmisen Jumala-suhteen ydinasiaa?

Armostahan puhutaan miltei lakkaamatta. Siksi se on kadottanut korvissamme sisältönsä. Kuitenkin juuri sanalla *armo* kerromme jostain äärimmäisen tärkeästä asiasta. Koko olemassaolomme Jumalan lapsina on täysin riippuvainen asiasta, jota sana *armo* kuvaa.

On sanottu, että maailman monien uskontojen joukossa kristillisen uskon erityistuntomerkki ja muista poikkeava ominaisuus on juuri *armo*. Kristillinen usko on *armon* uskonto. Eri asia on sitten se, että niin harvat kristityt ovat nähneet Jumalan *armon* suuruuden ja oppineet elämään ja kiittämään siitä.

Selvyyden vuoksi on tärkeää rajata sana *armo* yksinomaan Jumalaan. *Armosa* ei ole kysymys toisen ihmisen armeliaisuudesta toista kohtaan tai jonkinlaisesti hyvyyden ja suvaitsevaisuuden ilmapiiristä. *Armo* kuuluu Jumalalle, *armo* tulee Jumalasta ja *armo* on Jumalan. *Armo* kohdistaa kaiken huomiomme yksin Jumalaan.

Armossa on kysymys Jumalan sydämen mielialasta ja asenteesta minua, ihmistä kohtaan. Olen uskossani täysin riippuvainen Jumalan *armosta*, siitä, että hän on tälläkin hetkellä *armollinen*.

Miten voin olla varma, että Jumala on minulle juuri nyt *armollinen*?

Varmuuteni perustuu kahteen asiaan: Historialliseen tapahtumaan Golgatalla.

Siinä Jumalan Poika Jeesus Kristus kärsi ristillä.

Toiseksi varmuuteni perustuu tuosta Golgatan tapahtumasta liikkeelle lähteneeseen sanomaan. Sitä nimitetään Jumalan *armon* evankeliumiksi (Apt. 20:24). Se vakuuttaa minulle, että Jeesus Kristus kärsi juuri minunkin pahuuteni ja syntieni takia (1. Kor. 15:3; Jes. 53:4; Gal. 2:20b).

Tämähän merkitsee sitä, että *armo* paljastaa minut rikolliseksi Jumalan edessä. Vain syylliseksi todistettu rikollinen tarvitsee *armo*a – armahdusta.

Minulla ei siis ole mitään oikeutta vaatia *armo*a. Olen täysin *armo*on kelpaamaton. Voin vain kerjätä *armo*a. Ja hullun lailla luottaa tuohon ympäri maailmaa kuulutettuun Jumalan *armon* evankeliumiin. Sidon elämäni ja tulevaisuuteni sen varaan.

Todellisuudessa en millään tahdo oppia asettamaan kaikkea elämässäni pelkän Jumalan *armon* varaan. Täytyyhän minunkin sentään jotakin tehdä ja kokea! Armo tuntuu aivan liian helpolta ja niin tyhjältä.

Miten se vanha laulu sanookaan: ”Voittosi voimalla tielleni loista, Herrani, terveeksi uskoni tee! Pakanamieleni paljasta, poista, armoa vastaan se juonittelee. Sydän ja suu että raitistuu, valoksi anna vain ristisi puu” (Philipp Sinols).

Voiko mikään olla elämässäni sen suurenmoisempaa kuin se, että Jumala on minulle nytkin armollinen ja antaa Kristuksen tähden syntini anteeksi (Matt 9:2). Siihenhän on sidottu elämässäni taivas ja helvetti!

Olavi Peltola

Isä meidän – päätös:

Sinun on valtakunta

”Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.”

Kuuntele tätä: Kristus yksin miellyttää Jumalaa. Vapahtaja sanoi: ”Jos te anotte jotakin Isältä, on hän sen teille antava minun nimessäni” (Joh.16:23).

Se, että pyydämme kaikkea Jeesuksen nimessä, tarkoittaa, että pyydämme kaikkea Jeesuksen ansion tähden, hänen meidän puolestamme tapahtuneen kärsimisen mittaamattoman arvon tähden.

Sanomme Isälle ikään kuin: Älä katso meitä, katso Poikaasi. Meissä näet vain kurjuutta, hänessä näet mittaamattoman arvomme. Ja Jumala on kerta kaikkiaan sanonut, ettei hän katso syntejämme vaan lukee hyväksemme Poikansa ansion. Hänessä kaikki Jumalan lupaukset ovat *niin ja aamen*.

Rukoillessasi Jeesuksen nimessä ei pieninkään rukouksesi ole turha. Silloin ei suurinkaan arvottomuutesi estä rukouksen kuulemista. Kaikki on niin ja aamen Hänessä! Herra, avaa meidän silmämme ja lisää uskoamme!

Nyt me olemme tutkineet niitä syitä, joiden perusteella voimme olla varmoja rukoustemme kuulemisesta. Ensiksi näimme, että Jumala *tahtoo*, toiseksi, että hän *voi*, ja kolmanneksi, että hän *tekee* lupaustensa mukaan eli että ne ovat *niin ja aamen Hänessä*, joka on meille annettu.

Jos voimme uskoa tämän, mitä sitten vielä puuttuu? Eikö jääkin jäljelle *käytännön harjoittaminen*, ts. käymme työhön ja rukoilemme parhaan rukouksen, kaikkien rukousten rukouksen. Useista syistä sen tulisi olla meille rakkain vaeltaessamme täällä murheen laaksossa.

Tätä rukousta rukoillessaan kaikki Jumalan lapset ympäri maailmaa tapaavat ainoan, yhteisen Isän jalkojen juuressa. Tätä rukousta rukoillaan yli 350 kielellä, ja sen tähden se on merkittävä osoitus Hengen yhteydestä Jumalan lasten kesken.

Koko tämä suuri joukko, jota kukaan ei voi laskea, kaikista kansoista, heimoista ja kielistä, pienine ja suurine eroavaisuuksineen, rukoilee sydämestään samaa Isä meidän -rukousta. Kaikki rukoilevat sydämestään: *Pyhitetty olkoon sinun nimesi, tulkoon sinun valtakuntasi, tapahtukoon sinun tahtosi* jne. Tästä suuresta joukosta voi totuudessa apostolin kanssa sanoa: *”Koko uskovaisten suuressa joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu”* (Apt. 4: 32).

Heillä kaikilla on samat murheet, samat taistelut, sama luottamus ja sama pääasia. Kaikki nämä murheet, taistelut ja ongelmat sisältyvät tähän rukoukseen Mestarin omin sanoin ilmaistuna. Siksi sitä voi todella kutsua kaikkien Jumalan lasten rukoukseksi. Siksi sanomme myös: *Isä meidän ja meille*.

Sen tähden meidän tulee rukoilla tätä rukousta sekä koko maailman kaikkien Jumalan lasten *puolesta* että *kanssa*, kunnes Herra palaa ja kokoaa yhteen kaikki hajallaan olevat lapsensa ja usko ja rukous päättyvät iankaikkisen elämän katselemiseen ja kokemiseen.

Niin, auta meitä jokaista siihen asti, sinä Isämme taivaassa. *Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti. Amen.*

C.O. Rosenius
*Otteita kirjasta Fader vår
(Suom. Kaija Kallioinen)*

Minä syntinen käännän ”armossa elämisenikin” suoritukseksi

”Mutta jos se armosta on, niin ei se ole enään töistä, sillä ei armo muutoin armo olisikaan. Mutta jos se on töistä, niin ei se silleen armo ole; muutoin ei työ enään ole työ” (Room. 11:6 Biblia 1776).

Huomasin, että tämän jakeen loppuosa on jätetty pois uudemmista suomalaisista käännoksistä. Joissain muiden kielten käännoksissä se on otettu mukaan, joistain poistettu. Vuoden 1913 suomalaisessa käännoksessä jakeen loppuosa on suluissa. Syytä en tiedä.

Paavali puhuu tässä siitä, miten Jumala valitsi Israelista jäännöksen, vaikka kansa olikin palvellut epäjumalia. Vaikka tässä on kyse Israelista, sama armo on kohdannut meitä – ei tekojen perusteella, vaan täysin ilman ansioita.

”Ei se silleen armoa ole”

Miten helposti ja mielelläni näkisin Jumalan yhteyteen pääsemisessä ja pysymisessä jotain omaa tekoa, edes hiukan, edes josain kohtaa. Sama koskee pyhitystä. Tässä raamatunlauseessa huomautetaan, että jos teot jotain vaikuttaisivat valintaan, se ei olisi enään ollenkaan armosta, *”ei se silleen armo ole”*.

Jos laki ja armo voitaisiin sekoittaa keskenään, merkitseviä olisivat teot lisätynä sellaisilla ajatuksilla, että Jumalan pitäisi unohtaa syntisyyteni ja sanoa: ”Hyvä, että yrität noin kovasti, se riittää... ei se mitään, jos teit väärin, sehän on inhimillistä, kukaan ei ole täydellinen.”

Armoa ja tekoja ei voida sekoittaa keskenään. Jumala ei ole tällainen. Tiedän, että Hän pyhydessään vaatii täydellistä lain noudattamista, joten tilanne on mah-

doton kannaltani, jos pelastus olisi tullut tekojen mukaan.

Syntisenä ihmisenä kauhistun tätä ajatusta. Onneksi yhä uudelleen löydän avukseni ilosanoman: Jumala on valmistanut pelastuksen pelkästä armosta, uskon kautta.

Armo on suunnattomasti paljon enemmän, mitä koskaan pystyn tässä elämässä käsittämään. Vaikka sana toistuu Raamatussa yhä uudestaan, sekä Vanhassa että Uudessa testamentissa, olenko lopulta nähnyt siitä enempää kuin ohimeneviä välähdyksiä? Se tosin riittää, armo riittää siihenkin, etten pysty näkemään armon syvyyttä kovinkaan pitkälle.

Ja miten pystyisinkään, koska olen sidoksissa omaan lihaani. Olen syntiin langennut ihminen, joka aina vain tyrkytän Jumalalle omia suorituksiani. Tai, asian kääntäen, murehdin ja pelkään omien tekojeni seurauksia, vaikka olen saanut ymmärtää, että ne on jo sovitettu Jeesuksen ristinkuolemassa. Mikään ei voi erottaa minua Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa. Ja armo kirkastuu minulle taas hetkeksi niin, että taas jaksan jatkaa matkaan

Aina löytyy mahdollisuus suorittaa jotakin itsekin

Olen lukenut monesti ja kuullut monesti: *”Armosta olette pelastetut, uskon kautta – ettei kukaan kerskaisi.”* Mutta kummallisella tavalla saan tästäkin lauseesta itseleni mahdollisuuden – tai vaatimuksen – suorittaa jotain. Ja monen muunkin raamatunlauseen kohdalla käy niin.

Armosta olen pelastettu – *minun tulee* ymmärtää armo oikein, että pelastuisin.

Jumala odottaa kuuliaisuutta – *minun tulee* olla kuuliainen Hänen sanalleen ja noudattaa Raamatun opetuksia parhaan kykyni mukaan.

Usko ilman tekoja on kuollut – *minun tulee* tarkkailla, seuraako uskostani tekoja. Ellei, eihän minulla uskoa edes ole.

Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaa parannuksen – *minun tulee* murehtia syntejäni ja tehdä parannusta. Ja niitä löytyy.

Seuratkaa minua, sanoi Jeesus – *minun tulee* seurata Jeesuksen esimerkkiä, vaeltaa, kuten Hän vaelsi. *Minut tulee* ottaa ristini joka päivä. *Minun tulee* tietää, mikä se on, jotta näkisin, miten sen kantamisessa onnistun –.

Yritän, yritän – ja ahdistun.

Onko armo näissä lauseissa mukana? On. Minä, syntinen ihminen, vain käännän armosta elämisenikin suorituksiksi. Ja pelkään, etten kelpaa ja lopulta saattaisin paeta Jumalaa, jonka koen vaativan minulta mahdottomia.

Mutta noissa Roomalaiskirjeen lauseissa tehdään selvä, ylitsepääsemätön ero ansioiden ja armon välillä.

Ero on yhteismitaton. Kun yrittäisiin sovittaa pituusmittoja avaruuden äärettömyyteen tai saada tunteja ja sekunteja sopimaan iankaikkisuuden kuvaamiseen.

Ei ole mittaa, ei aikaa. Ihmiselle käsitämätöntä. Ja niin oikeastaan on armon olemuskin. Ei mittaa, ei aikaa, loppumattontaa, ei mistään riippuvaista. Kuitenkin olemme siitä osalliset. Armo on ainaisesti minuakin varten ja saan ymmärtää siitä sen verran kuin tarvitsen.

Armo on sitä, että...

Armo on sitä, että pelastun Jumalan valtakuntaan pelkästään siksi, että Hän rakastaa minua ja koska hän lähetti Poikansa syntieni sovituksiksi. Kaikki tekoni, hyvät ja

huonot, tekemättä jättämiseni, isot ja pienet synnit, kaikki on koottu yhteen, nostettu Jeesuksen harteille, kannettu ristille. Olen pesty puhtaaksi, lika on huuhdottu pois. Elämäni roskat on kannettu ulos. Ja näin tapahtuu joka päivä. Tämän ymmärrän, ja se tekee minut vapaaksi.

Armo on sitä, että vain Jeesuksen kuuliaisuuden tähden voin olla Isälle kuuliainen. En ole välttämättä kuuliainen Raamatun sanalle ja kehotuksille. Mutta yritä elää niiden mukaan, Hänelle, joka rakastaa minua, ja on päästänyt minut synneistäni verellään.

Armo on sitä, että usko on täydellisesti Jumalan lahja. Armo on lepoa tässä, kulkemista päivittäin armon alla, armon valtakunnassa, äärettömässä, valoisassa, toivoa ja kaikkea rikkautta täynnä olevassa valtakunnassa. Tästä uskosta seuraavat teot ovat palvelemista, Jumalan rakkaudesta lähtöisin olevaa asennetta ja toimintaa suhteessa lähimpiini ja myös kaukaisempiin ihmisiin. Ne eivät ole ansioita, eivät omaa yrittämistä.

Armo on sitä, että huomaan, missä olen rikkonut Isän tahtoa vastaan. Se vasta armoa onkin, kuin tulemista loppumattomasti huokailevan valtameren äärelle. Olen murheellinen, koska Isä tuli murheelliseksi. Olen murheellinen, koska rikkomukseni vei Jeesuksen ristille.

Ja olen syvällä tavalla täynnä hiljaista iloa, kun saan taas tehdä parannusta, kun saan jättää syntini siihen, ristiinnaulitun Herrani eteen. Ja armo huuhtoo pois syntini, niin kuin valtameren aallot tulevat ja voimallaan pyyhkivät pois hiekkaan kirjoitetut sanat ja askelten jättämät jäljet ja huuhtovat kaiken roskan pois. Ilo nostaa minussa kyyneleet, ihmeellinen vapaus, rauha ja helpotus täyttävät minut. Yhä uudelleen, yhä uudelleen, kuin aalto aallon perästä.

Armo on sitä, että saan seurata Jeesusta lähellä Häntä. Minut on ristiinnaulittu Hä-

nen kanssaan, olen noussut kuolleista uuteen elämään Hänen kanssaan. Hänen Isänsä on minun Isäni. Hän on kulkenut ihmisen elämän, Hän kulkee minun edelläni kaikki eteeni tulevat polut. Hän ymmärtää masennuksen kiviset ja harmaat laaksot, kaikkien tunteiden upottavat suot.

Hän tietää, mitä on olla hylätty, ihmisten taholta kiusattu. Häntä seurattessani joudun myös kärsimään tässä maailmassa. Hän tietää tuskan puristuksen, sisäisen ja ulkoisen, kivun ja ahdistuksen. Hän auttaa ja Hän lohduttaa, kun sen aika on.

Hän tietää myös ihmisen elämän valoisat puolet, luonnon kauneuden, tavallisen arjen tuoman tyytyväisyyden, läheisten ja ystävien kanssa vietetyt hyvät hetket ja yksinäisyyden rauhan kahden kesken Isän kanssa. Ja hän ymmärtää ja sytyttää kaipauksen sinne, minne Hän jo meni edeltä, kirkkauden valtakuntaan.

Armo on sitä, että elämäni on kätkeynä Kristuksen kautta Jumalassa. Siinä ei ole mitään mahdollisuuksia ansaita mitään. Jos yritän ansaita jotain, luiskahdan tien sivuun. Heti. Armo alkaa menettää merkitystään, ilo sammua, ahdistus ja ek-syneisyyden tunne nousta sisimmästä.

Mutta silloinkin Hyvä Paimen on jo kiireesti etsimässä lammastaan, ojentaa sauvansa ja hellävaroen vetää rakkaansa takasin armon kapealle tielle. Ja armon tie, vaikka se on kapea, on ihana tie. Se kulkee läpi erilaisten maisemien kohti kotia. Joka askeleelle saan voimaa, joka mutkan takana on uusi maisema. Juuri se tie on selvästi viitoitettu. Juuri sitä tietä kulkee Herra Jeesus edellä.

Miksi haluankaan ansioita?

Miksi haluaisinkaan ansaita mitään, turhaa se olisi, hyödytöntä, roskaa, turhaa taakkaa, joka painaa ja ahdistaa. Armoa on sekin, että tien sivussa jo huomaan asian ja muistan huutaa Paimenta avukseni. Ketä muuta voisinkaan huutaa avukseni? Ja

taakka jää tien oheen.

Armon alla levätään. Armon alla kiitetään ristiinnaulittua, ylösnoussutta Herraa, Jeesusta Kristusta.

Luther vertaa armoa kuin suureen kupoliin tai taivaan kanteen, jonka alla me elämme. Koko elämämme, kaikki sen hetket, päivät, tekemiset, väsyminenkin ja arkinen työ on sen alla, alusta loppuun. Kaikki ajatukset, kaikki tarpeet, taipumukset, koko syntyisyys, koko raadollisuus, kaikki, kaikki on armon alla, Isän Jumalan silmien edessä. Ihanaa, vapauttavaa, lohdullista. Ja vain katsomalla ristiinnaulittuun Kristukseen me pysymme siellä.

Jospa huomenna vielä muistaisin tämän. Kunpa muistaisin silloinkin, kun oma syntyisyys painaa minut maahan saakka tai kun esittelen Herralle tämän päivän hengellisiä suorituksiani, kun...

Kiitos, Isä, kiitos Herra Jeesus, että armo riittää! Se riittää loppumattomiin.

Liisa Kaaresoja

Vaieten kiitän

Tarvitsen –
puhtaan sydämen
viattoman olemuksen

Sinä, Jumalani

Annoit Poikasi,
puhtaan sydämen
syntieni saastutettavaksi
viattoman olemuksen
pahuuteni ruhjomaksi

Tarvitsen –
Hänet kokonaan
Vapahtajani

Krista Lehtinen

Herätyksen odotusta

Olen kuullut puhetta tulevasta herätyksestä jo lähes 60 vuotta. Milloinkaan ei tästä aiheesta ole puhuttu niin paljon kuin meidän päivinämme.

Silti jaksan vielä sitä itsekin toivoa. Kun puhun herätyksestä en tarkoita mitään “kuperkeikkatapahtumaa”. En tarkoita mitään kikkoja, joilla saadaan paljon väkeä koolle, en mitään tämän maailman viihdeniekkujen esityksiä, en jazz- tai tangomessuja. Eikä mitään tyhjää “kaikki pääsevät taivaaseen” -julistusta.

Tarvitsemme tähän maahan sanoman, josta käy selkeästi ilmi synnin todellisuus jokaisen ihmisen elämässä. Ja perään tarvitsemme järjestyttävän uutisen evankeliumista, joka kertoo täydellisestä anteeksi-antamuksesta Jumalan armosta Golgatan työn kautta. Tämä sanoma vapauttaa kuormien alta ja antaa taivastoivon.

Odotan sellaista herätystä, jossa Jumalan laki ja Jumalan armo saarnataan kumpikin 100-prosenttisina.

Odotan sellaista herätystä, jossa ihmiset tulevat Jumalan pyhyden valossa syntisiksi ja ottavat vastaan heille tarjotun pelastuksen tien ja tulevat autuaiksi siellä, missä ovat.

Emme tarvitse uudistettua jumalanpalveluskaavaa – emme uusittua liturgiaa. Emme tarvitse uusia mysteereitä, salaisuuksia, emme tunnekuohuja tai kristillistä viihdettä. Tarvitsemme vain sanoman, joka tuo tunnon ihmisen kadotetusta tilasta ja tähän epämiellyttävään todellisuuteen sanoman ristillä tapahtuneesta sovitukselta. Tämä – ja vain tämä sanoma – on auttanut ihmistä hänen todellisessa ongelmasaan historian kaikkina aikoina.

Seurakunnan ongelma = ihmiskunnan ongelma

Ihmiskunnan tragedia on siinä, että sen keskellä elävä seurakunta on kaikkina aikoina enemmän tai vähemmän sotkeutunut epäoleellisiin sivuasioihin unohtaen itse pääsanoman, jota varten seurakunta on olemassa.

Maailma odottaa pelonsekaisin tuntein jotakin pandemiaa. Tarvittaisiin rokote, mutta sellaista ei ehkä ehditä keksiä ajoissa, vaikka ihminen on viisas ja tietää ”kaiken”. Samalla on traagista, että maailmassa riehuu pandemia, joka nielee joka päivä kitaansa tuhansittain ihmisiä. Sillä on ruma nimikin: SYNTI.

Kaikkein nurinkurisinta on, että kristillinen seurakunta itse on heikentänyt evankeliumin sanoman rokotteeksi todellista ja aitoa Jumalan evankeliumia vastaan. Evankeliumi on pyritty käärimään mahdollisimman miellyttävään pakettiin, että se kelpaisi ihmisille.

Eräs tosiasia on kuitenkin unohdettu.

Evankeliumin sanoma loukkaa aina itsერიittoista ihmistä, joka tahtoo järjestää autuutensakin omilla ehdoillaan.

Evankeliumin esteet

Aidolla evankeliumilla on muitakin esteitä kuin vieras evankeliumi.

Monta kertaa esteeksi tulee toinen ihminen, varsinkin joku läheisistä. Ihmisspelko on yksi suurimmista esteistä.

Suurta vahinkoa aiheuttaa se, että evankeliumin esteeksi tulee usein institutio tai hengellinen liike, jonka alkuperäinen tarkoitus on ollut edistää evankeliu-

min asiaa. Muodot ja yhteisön jäsenyydet ovat korvanneet sisällön.

Ihmisen pelastumiseen liittyy kaksi vastakkaista käsitystä, joista kumpikaan ei mielestäni ole oikea. Toinen on se, että (pelastuksen asiassa) kaikki riippuu ihmisestä ja toinen on se, että mikään ei riipu ihmisestä.

Minua vaivaa aina se, kun kuulen sanottavan, että et voi tehdä mitään pelastuksesi asiassa. Siksi niin monet eivät teekään mitään. He vain odottavat jotain ”halolla päähän” -kokemusta ja voi olla, että pelastuskysymys ei ehdi selvittääkään heille tässä armon ajassa.

Jotkut pelkäävät suunnattomasti, että ihminen itse tekisi jotain pelastuksensa asiassa. Se on heidän mielestään ”synergismiä” ja siten pahinta mahdollista harhoppia.

Hekin saarnaavat Kristusta, mutta jättävät sanomatta kuinka tämän Kristuksen yhteyteen voi päästä. Vettä pidetään janoisen huulilla, mutta ei anneta juoda.

Otan lainauksen tällaista opetusta tarjoavalta verkkosivulta:

”Mutta todellisuudessa pelastuminen on kokonaan, sataprosenttisesti, Jumalan työtä. Jos väitetään, että ihminen myötävaikuttaa kääntymykseensä, silloin pelastus tulee riippuvaiseksi ihmisen ansiosta.

Vapaan ratkaisun avullahan pyritään juuri siihen, että saataisiin tilaa ansioille. Mutta silloin pelastus ei olekaan enää yksin armosta.”

Luin tuota sivustoa pitemmälle ja yllätyin kun löysinkin sieltä myös ihmisen osuuden. Kirjoittaja opetti:

”Jeesus on jo tehnyt kaiken puolestasi. Hän on jo sovittanut koko maailman syntin, myös sinun syntisi. Sinun pitää vain ottaa se vastaan. Miten se voi tapahtua?”

Paavali tiivistää asian seuraavanlaisella ohjeella (Room. 10:9–10): ‘Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra, ja sydämessäsi uskot, että Jumala on herättä-

nyt hänet kuolleista, olet pelastuva. Sydämen usko tuo vanhurskauden, suun tunnustus pelastuksen.’

Suun tunnustus ei tarkoita todistuspuheiden pitämistä tai uskon toittamista kadunkulmassa ohikulkijoille. Se tarkoittaa sitä että *sanot Jeesukselle* esim. näin: ‘Jeesus, minä tarvitsen sinua, auta ja armahda minua, anna syntini anteeksi ja opeta minua tuntemaan Sinut.’

Kyse on siis Jumalan *huutamisesta avuksi* eli kuten Paavali kirjoittaa (Room 10:13): ‘Jokainen, joka huutaa avukseen Herran nimeä, pelastuu.’ Jeesus kuulee rukouksesi ja tulee luoksesi.

Jos tuumaillet, että ‘Kyllähän minä Jumalaan uskon, mutta mihin sitä Jeesusta tarvitaan?’, sinun on syytä huomata, että nimenomaan Jeesuksessa Kristuksessa kohtaat Jumalan. Kristuksessa sinä olet autuas, ja vain Kristuksessa. Kun tunnet Jeesuksen, silloin tunnet Jumalan.”

”Tekomme” on kerjäläisenä olemista

Pelastukseen tarvittava ihmisen ”teko” on siis siinä, että hän *ottaa vastaan* pelastuksen ja huutaa avukseen pelastajaa. Hän *ojentaa kätensä* rikkaan antajan puoleen.

Tästä ”tekemisestä” ei kuitenkaan tulla tippaakaan ansiota hänelle itselleen, yhtä vähän kuin hukkuva voi kerskata pelastuksestaan, kun tarttuu hänelle tarjottuun pelastusrenkaaseen. Jumalan valinta osuu ihmiseen, joka ei ylenkatso Jumalan pelastustyötä, vaan ottaa sen vastaan.

Jumala ei tahdo kenenkään hukkuvan. Siksi meidän huuliltamme tulisi tällekin sukupolvelle kuulua sanat: “Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa!”

Eivät seurakunnankaan jäsenet ole automaattisesti pelastettuja. Raamatussakin tällaisesta esimerkkinä on mm. Simon noita.

Kuka kertoisi tämän totuuden tämän ajan ihmisille?

Minulla, kuten kaikilla muillakin, on suuri tarve olla ihmisten silmissä ”mukava”. Tähän mukavuudenhaluun sopii huomosti se, että puhutaan ihmisen todellisesta tilasta ja pelastuksen asiasta.

Jos sanomamme on oikeaa evankeliumia, se sisältää kaikkein tärkeimmän, sen että sinä olet syntinen ja minä olen syntinen ja että synty vie kadotukseen. Siksi tarvitsemme syntisten Vapahtajaa nyt, huomenna ja elämämme loppuun saakka.

Syntisten Vapahtajan luokse voit tulla siinä missä nämä sanat kuulet tai luet. Sinun ei tarvitse etsiä ketään erityisen voideltua ihmistä välittäjäksi.

Paavali julisti kirouksen kaikille, jotka muuta tietä opettavat. Hän sisällytti kiroukseen myös itsensä, mikäli hän poikkeaisi aiemmin opettamastaan. Siksi meidänkään ei tule antaa sijaa muulle opetukselle tulipa se sitten idästä tai lännestä tai mistä tahansa ja olipa se kuinka arvovaltaista ja suurta tahansa.

Paavali kirjoittaa korinttolaisille: “– – koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” (1. Kor. 1:22–24.)

Lopuksi

Valtavirta menee menojaan. Maailma on eksyksissä ja suuri osa maailmanlaajuista seurakuntaa on eksyksissä. Eksyksissä olevat tarvitsevat niitä, joilla on rakkaus totuuteen.

Kaikki eivät kuule meitä. Mutta on yksilöitä, jotka ottavat sanan vastaan. Siksi meidän ei tule väsyä, vaan pitää esillä armon evankeliumia, vaikka se tuntuisi liian yksinkertaiselta.

Olkoon oman kilvoittelumme sisältönä pitäytyminen tähän armon evankeliumiin.

Kristuksen Henki on totuuden Henki. Sallikaamme Hänen kirkastaa meille Kristusta, ”– – joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi – –” (1. Kor. 1:30).

Tie joka vie elämään, on kaita ja vain harvat sen löytävät. Se on ristin tie, mutta silti sitä ei tarvitse kulkea yksin. Meillä on lupaus: “Ja katso, minä olen teidän kansanne joka päivä maailman loppuun asti”.

*Paavo Lievonen
Kristus-juhlassa Lapinlahdella 2006*

Laulajia etsitään

Viime keväänä syntyi ajatus kuorosta, joka elvyttäisi neliäänisten hengellisten lauluhelmien laulupeirinnettä.

Nyt asia on edennyt. On löytynyt henkilö, joka on lupautunut johtajaksi, samoin on löytynyt jo kaksi laulajaa jokaiseen neljään ääneen. Mutta enemmänkin meitä voisi olla.

Äänitteiden avulla voi kukin harjoitella äänensä omissa oloissaan. Yhteisharjoitus ja mahdollinen esiintyminen tapahtuisi elokuun Kristus-juhlien yhteydessä.

Jos tunnet kiinnostusta asiaan, niin ota yhteys

Paavo Lievonen
Jyväskylä

Puh. (014) 633 334 tai sähköpostitse
paavo.lievonen@kolumbus.fi

**Lehtemme ilmestyy parillisina
kuukausina. Seuraava numero
ilmestyy, jHs. helmikuussa.**

Uskon kestävyys ahdingossa

Osa elämää on ahdistusta. Sitä näyttää riittävän. Sanomat sodista ja maanjäristyksistä tuovat ahdistusta. Koulukatastrofit. Ainaiset uudet viestit kuivuudesta ja nälänhädästä Afrikassa.

Ajattelevassa ihmisessä syntyy kysely: voinko tehdä jotakin lievittääkseni kaukaisen lähimmäisen nälkää. Oman leveän tai ainakin riittävän ruokapöydän äärellä toivoisi voivansa suoraan tarjota leipää ja ruokaa jollekin, jolla ei ruokaa ole.

Ahdistuksemme lienee siinä, että auttaminen ei käy niin helposti. Ja vaikka annamme rahamme kolehtiin, ei tunnu siltä, että nyt on tehty tarpeeksi. Moni ajattelee, että on hyödytöntä olla ahdistunut toisten hädästä, kun ei pysty kunnolla auttamaan. On parempi kovettaa mieltänsä ja sydämensä mahdottomalta näyttävän edessä.

Entä sitten kun ahdistus tulee kolkuttelemaan omaan nurkkaan? Kun vaikea sairaus tulee itselle tai jollekin läheiselle, kun taloudellinen tilanne kiristyy ja huomaa kerta toisensa jälkeen epäonnistuvansa sijoituksissaan ja taloushoidossaan yleensäkin? Entä kun lapset tai lastenlapset tai muuten läheiset nuoret ja lapset menettävät otteen elämästä ja ajautuvat olemiseen ja tyhjin, katkerin silmin katsovat yhteiskuntaa, joka ei anna mahdollisuuksia eikä turvallisuutta elämään, koulutukseen, työhön?

Eräs lauluntekijä on tulkinnut ahdistuksen tunteita näin:

*”Tunnen pelon vyöryvän
aaltojen lailla
valtaansa kahliten kokonaan,
voimaton oon...”*

*Tunnen kaiken kaatuvan päälleni,
sorrun taakkani alle .
Mä jaksa en. Uupunut oon...
Kukaan ei ymmärrä, vapisen, pelkään.
Tuntuu kuin matkani kesken jäis...”*

Miten moni kokee ja tuntee noin.

Ahdistusten torjuminen

Miten suhtautua ahdistuksiin, ovat ne siten minkä merkkisiä tahansa?

Yksi tapa on kieltää ahdistuksen olemassaolo tavalla tai toisella. Jos ahdistus ei koske itseä eikä läheisiä, voi yrittää heittää sen mielestään, unohtaa, painaa piiloon, vetää verhot eteen huonoilta uutisilta. Ja kun ei näe eikä kuule mitään ahdistavaa, voi elää rauhassa omaa elämäänsä.

Jos ahdistuksen äänet kuitenkin kuuluivat, voi ruveta itse pitämään melua, voi hukuttaa ajatukset työhön ja harrastuksiin tai hauskanpitoon ja monenlaisen ajanvietteeseen, matkusteluun ja uusien asioiden kokemiseen.

Toinen mahdollisuus suhtautua kaikkeen ahdistavaan on etsiä erilaisiin uskonnollisiin kokemuksiin. Monenlaisia hoitavia ryhmiä ja laitoksia taitaa syntyä Suomeenkin niin kuin sieninä sateella. Ainakin jos nettisivuilta katsoo ja miksei sanoma- ja aikakauslehdistäkin sen näkee!

Nykyään tarjontaa riittää. On jos minkä väristä tai makuista terapiaa. Mitä moninaisimpien nimikkeiden taakse kätkeytyy uskonnollispohjaisia hoitomuotoja. Useissa niistä puhutaan jumalasta ja jumaluudesta, Hengestä ja voimasta, joka virtaa ja vaikuttaa. Mainostetaan paranemista ja parantamista. Sanomassa vilahtelee tuttuja

ja tuntemattomia uskonnollisia sanoja. Jeesus-nimikin on mukana monessa mainoksessa.

Matteuksen evankeliumin luvun 24 jae 24 osuu juuri tähän kohtaan: ”Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista valitukin.”

Jeesuksen nimessä tehdään paljon asioita, joissa Jeesuksella, Jumalan Ainoalla Pojalla, ei ole mitään tekemistä. Sen tähden meille sanotaan: Varokaa helppoja ratkaisuja elämän vaikeissa ahdistuksissa!

Ahdistukset kuuluvat elämään. Ne eivät ole itse tarkoitus eikä niitä tarvitse haalimalla haalia. Niitä ei kannata kieltää, ei myöskään etsiä taikatempun tekijää, joka poistaisi ne rukouksella tai mietiskelyllä tai jollain uskonnollisella voimateolla.

Kolmas vaihtoehto: usko elää ahdingossa

On olemassa kolmas vaihtoehto suhtautumisessa ahdistuksiin: Usko Jeesukseen kaiken ahdingon keskellä.

Mitä kaikkea tuo sisältää? Mitä on usko Jeesukseen ahdistuksen aikana?

Edellä mainitsemani laulutekijä kuuli ahdistuksensa keskelle sanat:

*”Älä pelkää Hän vierelläs seisoo
ja kannattaa.*

*Älä pelkää ei pimeyden voimat
sua valtaan saa.*

*Älä pelkää. Hänen armonsa lopu
ei milloinkaan.*

*Älä pelkää. Hän kanssasi kulkee
ja johdattaa”.*

Usko Jeesukseen ei ole uskoa Jeesukseen vain ihmeidentekijänä, ahdistusten poistajana, sairauksien parantajana ja kaikenlaisen helpotuksen tuojana. Usko Jeesukseen on luottamusta siihen, että Hän

tietää, mitä tekee ja mikä on parasta kulloinkin, kenellekin. Jeesus ei ole tullut, jotta pääsisimme joka pälkähästä mihin olemme joutuneet. Hän ei ole olemassa sitä varten, että hän oitis parantaa meidät, kun flunssa tai syöpä tai aids hyökkää kimppuumme. Hän ei ole sitä varten, että antaisi meille suruttoman elämän ilman ahdistuksia. Hän ei ole tullut taikuriksi helpottamaan vaikeuksissa.

Jeesus on enemmän. Hän on tullut ihmiseksi elämään rinnallamme syntiin langenneen ihmisen tuskaa. Hän tuli maailmaan sovittaakseen syntimme ja saadaksesen siten aikaan rauhan Jumalan ja ihmisen välille. Hän otti kantaakseen meidänkin syntiemme rangaistuksen, joka merkitsee sekä tämän elämän ahdistuksia että iankaikkista ahdistusta, iankaikkista eroa Jumalasta, joka on rakkaus ja kaikki hyvä.

Siinä, Jeesuksen elämän tarkoituksessa, on koko elämämme ydin. Se ei saisi kadota näköpiiristämme. Se on tärkein asia.

Jeesus ei kuitenkaan ylenkatso maallisiakaan ahdistuksiamme sillä ”kaikissa meidän ahdistuksissamme on Hänelläkin ahdistus”. Ja toki on niin, että Jeesuksella on valta parantaa ja auttaa ja poistaa ahdistuskin kokonaan, jos Hän niin katsoo parhaaksi. Hänellä on kaikki valta. Me emme saa kuitenkaan tulkita sitä kaikkivaltiutta omasta pienestä näkökulmastamme. Meidän on hyvä ymmärtää, että emme ymmärrä. Sillä Jumala on niin paljon suurempi ja viisaampi kuin me, että emme koskaan voi Hänen viisauttaan käsittää.

Mutta koska Jumala on rakastava Jumala, voimme uskoa sen, että ahdistuksillamme täytyy olla jokin tärkeä merkitys, jos kaikkivaltias Vapahtajamme antaa niiden olla elämässämme.

Sitä paitsi kaikella on määräaikaansa. Sen määräajan katsoo Jeesus itse.

Usko merkitsee siis sitä, että ihminen lakkaa luottamasta itseensä ja omaan ym-

märrykseensä ja luottaa täysin, koko sydämellään Jeesukseen. Antaa koko elämänsä Hänen käyttöönsä, Hänen ohjattavakseen ja hallittavakseen.

Luottamus Jeesukseen

Sain tästä mielenkiintoisen opetuksen kun yli kymmenen vuotta sitten olin keuhkojen tähystyksessä Kinkomaan sairaalassa. Oma lääkäriini lähetti minut sinne ja kehoitti minua luottamaan tähystyksen tekevään lääkäriin ja hoitajiin.

Kokemus ei ollut minulle helppo. Noin kymmenen minuutin ajan minun piti yhtä kyytiä hengittää lyhyin läähättävin hengenvedoin. Sitten kurkunkpää puudutettiin ja keuhkoputkea pitkin työnnettiin ohut letku hitaasti keuhkoihin.

Lääkäriinä oli keski-ikäinen nainen. Hän varmasti huomasi pelkoni ja sanoi: Katso minua koko ajan silmiin. Tein niin. Kymmenen minuutin ajan. Katsoin hellittämättä lääkäriä silmiin. Hänen rauhallinen katseensa loi minuun luottamusta ja lepoa pelottavassa tilanteessa. Näin hänen katseestaan, että hän hallitsi tehtävänsä. Jotenkin minulle tuli sellainen olo, että hänen täytyi olla kristitty. En tiedä sitä. Mut-

ta tutkimus saatiin tehdyksi. Vieläkin minua puhuttelee tuo kokemus.

Jotain samaa merkitsee luottamus Jeesukseen ahdistuksen keskellä.

Ahdistukset saavat oikeat mittasuhteet. Voi tuntea olevansa turvassa, luotettavissa käsissä.

Hän auttaa auttamaan juuri niin kuin kullekin on mahdollista. Hän ei odotakaan, että me yksin poistamme vaikka nälänhädän Afrikasta. Hän ei tahdo, että näännymme murehtiessamme vakavasti sairaan läheisen vuoteen äärellä. Hän toivoo saavansa olla lähellämme auttamassa ja tuke-
massa.

On merkillinen asia, että Jeesus antaa sen mitä tarvitsemme ja vaikuttaa meissä myös tahtomisen ja tekemisen, että hänen hyvä tahtonsa tapahtuisi.

Annetaan hänelle valtakirja omaan elämäämme. Hän on ainoa turvallinen vaihtoehto elämän ahdistusten keskellä. Raamattua lukiessamme Jumala vaikuttaa Pyhän Henkensä kautta niin, että kuulemme Jeesuksen äänen ja ikään kuin näemme Hänet, joka on näkymätön.

Vuokko Jokinen

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille uusi keskusteleleva aikakauslehti

Ajankohtainen teologia

Ilmestyy 2009 kaksi kertaa. Kukin tilaaja saa omat tunnukset lehden teologiselle keskustelufoorumille Internetissä, missä lehden ilmestyttyä voidaan sen artikkeleiden pohjalta käydä keskustelua ja ottaa esille myös muita ajankohtaisia teologisia kysymyksiä. Lisätietoja julkaisijan kotisivulla www.evank.org.

Tilauhinta 10 euroa/ vsk. Tilaukset osoitteella Ajankohtainen teologia, PL 17, 05831 Hyvinkää, (019) 41 42 43 tai sähköpostitse evank@evank.org. Postiosoitteen lisäksi sähköpostiosoitteen antaminen on suotava. Tilauksen tehneet saavat ohjeet keskustelufoorumille kirjautumisesta.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry

Hyökkäyksiä Jumalaa vastaan

Kun puhutaan otsikon aiheesta on muistettava, ettei ihmisestä ole vastusta Jumalalle: ”Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa, ovat kuin tomuhiukkainen vaa'assa. Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän” (Jes. 40:15).

Myöskään sielunvihollisen johtamasta langenneesta enkelikunnasta ei ole Jumalalle vastusta. Toisinaan voidaan kuulla tai lukea opetusta, jossa sielunvihollisen valtaa liioitellaan. Lutherin käsitys sielunvihollisen asemasta oli raamatullinen: Perkele on Jumalan Perkele (Luther käytti sanaa ”kahlekoira”). Eli hän voi tehdä vain sen, minkä Jumala sallii – kuinka paljon Jumala antaa sille ”liekanarua” – ei enempää.

Silti Ilm. 12:7 mainitsee, että jopa taivaassakin käydään sota: ”Ja syntyi sota taivaassa: Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat ...” Lopputulos kuitenkin on, jakeen 8 mukaan, tämä: ”... mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa”.

Sen jälkeen mainitaan, kuinka sielunvihollinen huomaa olevansa lopullisesti ulosheitetty ja saaneensa taivaaseen iankaikkisen porttikiellon. Seuraavat luvut kuvaavat, kuinka sen toiminta kiihtyy maan päällä, jossa Jumalan pilkkaaminen ja kaikenlainen vaikea aika yltyy aina Jeesuksen tulemukseen saakka.

Maailmassa Jumalaa, Jumalan tuntemista, Jumalan sanaa ja Jumalan pyhyyttä vastaan on hyökätty koko ihmisen historian ajan, aina paratiisin lankeemuksesta.

Otan seuraavassa esille kaksi kohtaa, jotka puhuvat ihmisten nousemisesta Jumalaa vastaan.

Ihmisen nostaminen jumalaksi

Ihmisen nostaminen jumalaksi on hyökkäys Jumalan tuntemista vastaan. Ajallemme on kuvaavaa ja hämmäntävääkin, että Hes. 28:2 kuvaus sopii siihen, mitä kristillisyydessä laajalti harjoitetaan ja puhutaan: ”Koska sinun sydämesi on ylpistynyt ja sinä sanot: Minä olen jumala... ja olet kuitenkin ihminen, et jumala, vaikka omasta mielestäsi olet jumalan vertainen ...”

Aikamme karismaattiset menestysteologit eivät näitä kohtia lue eivätkä opeta. Heidän New Age -opeista lainattu käsityksensä on, että me olemme jumalia, me olemme Kristus. Se on hyökkäys Jumalan tuntemista vastaan.

Kun ihminen, tavalla tai toisella, kuvataan jumaluudeksi, on se perustavaa laatua oleva hyökkäys Jumalan suvereniteettia vastaan.

Ajatus on kuitenkin kaikkien tunnettujen karismaattisen liikkeen julistajien yksi perusopetus. Olemme ”pieniä jumalia” ja kristuksia ja sen tähden voimme tuoda taivaan maan päälle ja meidän tuleekin se tehdä, koska Jumala ei muutoin saa maanpiiriä haltuunsa.

Voidaan esittää kysymys, onko tällainen missio Jumalan antama, vai onko jonkun muun intresseissä puhua maapallon pelastamisesta ihmisvoimin ennen Kristusta ja tavallaan ilman Kristusta? Eikö tässä unohdeta ja osittain pilkata Jumalan ehdotonta Kaikkivalttiutta?

New Age -opeista lainaava nykyinen kristillisyyden suuntaus kehottaa meitä löytämään itsestämme jumala-tietoisuuden

ja luomaan ”intiimin” yhteyden Jumalaan. Nimenomaan tätä sanaa käytetään usein kuvaamaan yhteyttä, jonka todisteeksi otetaan omia kokemuksia ja näkyjä.

Monet seuraavat joukkojen manipuloijia, joiden sanoma on usein pintapuolinen ja keskittyy omiin enkeli-ilmestyksiin, (pyhä)henki-kokemuksiin, taivaassa käyn-teihin, väitettyihin tapaamisiin Jeesuksen ja Raamatun henkilöiden (siis kuolleiden) kanssa, kerskauksiin kokousväen määräs-tä, parantumisista ja kuolleiden herättämi-sistä jne. Sanoma ei keskeisesti jää Juma-lan sanaan: Raamattuun ja Kristukseen.

Hyökkäys Jumalaa, Jumalan tuntemis-ta ja ehdotonta kaikkivaltiasta pyhyyttä vastaan on ikivanha, paratiisin lankeemuk-sesta alkuun lähtenyt ihmisen toiminta-malli, jota sielunvihollinen ruokkii ja edis-tää. Ihminen yritetään saada harhateille monin eri tavoin, mutta kaikissa löytyy, hiukan eri korostuksin, yhteinen piirre ihmisen omasta jumaluudesta.

Ihmisen halu/vaativuus päästä/kokea taivas

Ihmisen halu/vaativuus päästä taivaaseen/kokea taivas jo tässä kehossa on hyökkäys. ”Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen” (Matt. 11:12).

En tässä yhteydessä laajemmin tarkastele jakeen merkitystä. Jeesus ei tässä opeta, että pelastuminen olisi ihmisen toimien tulosta, että taivaaseen päästäisiin ikään kuin hyökkäämällä. Se olisi vastaan Raamatun kokonaisilmoitusta. Parempi kuva on tämä Jeesuksen sana: ”Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, se ei pääse sinne sisälle” (Luuk18:17).

Mutta Rodney Howard Browne (RHB) kertoo vaatineensa Jumalalta: ”Joko sinä tulet tänne alas ja kosketat minua tai minä tulen sinne ja kosketan sinua!”

Oliko tämä Jumalan mielen mukainen

pyyntö ja jos ei ollut, niin miksi ei? On hyvä muistaa Jes. 14:13: ”Sinä sanoit sydämessäsi: minä nousen taivaaseen...” ja jae 14: ”...teen itseni Korkeimman vertaiseksi”.

Kristitty ihminen (erityisesti ajattelen nuoria) saattaa kokea kiusausta saada aikaan jotakin suurta hengellistä tässä ja nyt. Sisimmässä saatetaan kokea pakahduttavaa tunnetta joka tulkitaan Jumalan vaikutukseksi. Silloin saatetaan tehdä se virhe, että unohdetaan, että Jumala on aina se, joka kutsuu ja asettaa tehtävään – ihminen ei voi sitä vaatia.

Tässä tunnossaan ihminen saattaa ikään kuin ”väkisin” ryhtyä sellaiseen, johon hän kokee Jumalan hänet kutsuneen. ”Voima” eli sisäinen voiman tuntemus, ei kuitenkaan ole sitä voimaa, joka tulee Jumalalta. Siinä tilassa ihmisen on parempi malttaa itsensä, tuoda tunteensa ja jumalakaipuunsa rehellisessä rukouksessa Jumalan eteen. Rukouksessa tulee tunnustaa oma syntisyys ja mitättömyys sekä jättää hengellisiin tehtäviin pyrkiminen Jumalan haltuun.

Aikamme ongelma ei niinkään ole kristittyjen halukkuudessa olla Jumalan käytössä, vaan siinä, että monet hengellisessä työssä olevat voivat olla oman lihal-lisen mielensä johdossa ja siksi myös tehtävässään, johon Jumala ei ole heitä asettanut. Jaak. 3:1 ”Veljeni, älkööt aivan monet teistä pyrkikö opettajiksi, sillä te tiedätte, että me saamme sitä kovemman tuomion.”

Taivasten valtakuntaa ei omisteta hyökkäämällä – se otetaan vastaan yksinkertaisessa ns. (lapsen)uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Ihminen ei voi vaatia yhtään mitään: RHB:n ja muiden vastaavien suurjulistajien yhteinen kokemus on samankaltainen: Suuri halu kokea Jumala ikään kuin ohi Kristuksen, ohi kirjoitetun Sanan, halu saada kokemus, joka itsekkyys-dessään kääntyy vaatimukseksi Jumalan suvereniteettia vastaan.

Nämä yhä lisääntyvät näyt ja kerrotut taivaassa käynnit ovat niin Raamatun ulkopuolisia ja Jumalaa väheksyviä kertomuksia, että niiden lähteen tulisi olla jokaiselle kristitylle selvä.

Todd Bentley, ns. Lakelandin herätyksen johtohahmo, puhuu laajasti taivaskäynneistään ja kuvaa niitä esim. näin:

- Paavali asuu pienessä mökissä ja sanoi Bentleylle kirjoittaneensa Heparalaiskirjeen Aabrahamin sanelun mukaan ja edelleen: ... evankeliumia ei olisi ilman Aabrahamia, eikä ilman Daavidia,

- Bentley myös kiipesi taivaasta toiseen Jaakobin tikapuita myöten,

- Jeesuksella oli ruskeat silmät kuin Bambilla,

- Bentley sanoo tuntevansa Pyhän Hengen niin läheisesti, että tietää mitä tämä ajattelee.

Rick Joyner kertoo, kuinka taivaassa enkelit polvistuivat hänen edessään (ei kovin nöyrä kuva itsestään vaikka hän mainitsee olleensa puettuna nöyryyden viittaan). Kun hän taivaassa päätyi ihanaan puutarhaan jossa ”elämän puu” seiso, hänelle sanottiin: Ne, jotka pääsevät tälle tasolle, jotka tuntevat Isän rakkauden, voivat syödä puusta.

Puusta syövät saavat kuolemattomuuden. Huomaa myös okkulttissävyytteinen maininta erityisestä ”tasosta”, jolle tulee hengellisesti päästä. ”Isän rakkaus” -termi taas on laajalti käytetty mm. ns. Toronton herätyksessä, joka keskittyy kokemusten ympärille.

Kysymys meille kaikille: Mikä taho on tällaisten näkyjen takana, jotka jättävät Raamatun ilmoituksen huomiotta?

Seuraavat jakeet kertovat kuinka ihminen karkotettiin paratiisista ja kerubit asetettiin vartioimaan ”elämän puun tietä”. Jumalan sääntämys on, että ihminen ei ole maan päällä kuolematon. Joyner on kuitenkin yksi niistä, jotka uskovat kuolematomaan ns. Joelin armeijaan, joka voittaa

maailman Jumalalle. Näin oma raamatunvastainen uskomus värittää näyt. Mikä siis on niiden lähde?

Paavalin sana taivasnäystä 2. Kor. luvussa 12 on näiden rinnalla vaatimaton. Apostoli sanoo heti alussa suoraan, että hän kerskaa. Sitä eivät sano nykyiset taivaassa ”kävijät”. Omasta mielestään he ovat nöyriä ja siksi heille annetaan taivasnäkyjä.

Paavali sanoo lyhyesti, että hän kuuli ”sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua”. Piste. Ja sitten hän kertoo, kuinka Jumala on sallinut hänen lihaansa heikkouden, jotta hän ei kerskaisi. Kerskauksessaankin Paavali on aivan eri puolella kuin nämä nykyiset taivaskävijät!

Kun aikamme menestysteologit lupaa- vat seuraajilleen maallista hyvää – ja valtaa, kun maailma muutetaan taivaan kaltaiseksi Kristuksen tulemukselle soveliaaksi – niin näistä puhujista tulee suosittuja. Karismaattiset opettajat riistävät ihmisiä kuitenkin omaksi edukseen. Kristus sen sijaan riisti itseltään, luopui ja alistui ristinkuolemaan meidän eduksemme.

Jeesus vastasi fariseusten kysymykseen Jumalan valtakunnan tulemuksesta, Luuk. 17:21: ”Eikä voida sanoa: 'Katso, täällä se on', tahi: 'Tuolla'; sillä katso, Jumalan valtakunta on sisällisesti teissä.”

Tämä on selvä sana siitä, että ihminen ei voi rakentaa maan päälle Jumalan fyysistä valtakuntaa. Vain Jumala tekee ajallaan ja saa aikaan sen, mitä on ilmoittanut.

Epäraamatullinen ja kristittyjä sekä uskoa harhauttava opetus on aina hyökkäys Jumalan tuntemista vastaan. Kun Jumalan aito sana hämärretään ja sen merkittävyys pienennetään subjektiivisten ”omien ilmoitusten” ja kokemusten mittoihin, taistellaan Jumalan tuntemista vastaan vaikka käytetään kristillisiä tapoja ja käsitteitä.

Otteita Juhani Aitomaan puheesta Kristus-juhlassa Jyväskylässä 2008

Tietäjien taival temppeleistä talliin

”Kuultuaan kuninkaan sanat he lähtivät matkalle; ja katso, tähti, jonka he olivat itäisillä mailla nähneet, kulki heidän edellään, kunnes se tuli sen paikan päälle, jossa lapsi oli, ja pysähtyi siihen. Nähdessään tähden he ihastuivat ylen suuresti.”

Tietäjät noudattivat uskossa profeetta Miikan sanaa. Heitä ei loukannut se, että kuningas ei ollutkaan syntynyt Jerusalemissa. He lähtivät temppeleistä talliin.

Jos minä olisin ollut siellä, olisin jäänyt temppeleihin ja sanonut:” Jumala asuu täällä, ja jos Lapsi ylipäättään jostakin maailman kolkasta löytyy, niin se on varmasti täällä, missä kaikki papit ovat koolla ja missä Jumalaa palvellaan.

Meidän kannattaa ottaa oppia näiden pakanoiden esimerkistä. Heitä ei loukannut se, että heidät ohjattiin Jerusalemin suurkaupungista vähäpätöiseen Betlehemiin. He noudattivat Sanaa.

Kiitämme lukijoitamme
kuluneesta vuodesta.
Kiitämme rohkaisuista
ja tuesta, jota saimme.
Kiitämme kirjoittajia.

Kaikille toivotamme

**Siunattua
joulurauhaa**

Armo riittää

Tässä evankelista näyttää meille uskon aidoimmillaan. Tietäjät uskoivat muutta mutkitta sellaiseen, mitä he eivät olleet nähneet ja he pitivät kiinni Sanasta.

Usko ei välitä siitä, mitä se näkee ja tuntee. Usko tarttuu ainoastaan Jumalan Sanaan. Tämä näkyy siinäkin, mitä perillä tapahtui.

Vaikka tietäjät lopulta näkivät vain ränsistyneen majan ja köyhän nuoren äidin, jolla oli pikkuinen lapsiressu, ei ollenkaan kuninkaallisen näköinen, vaan joka oli mitättömämmän näköinen kuin kukaan heidän palvelijoistaan, niin he eivät kavahtaneet tätä näkyä.

Vahvassa uskossa he torjuivat järjen epäilykset. Profeetan Sanaa seuraten he hyväksyivät Lapsen kuninkaakseen, polvistuivat, palvoivat häntä ja antoivat hänelle lahjaksi tuomansa aarteet. Maailma ei olisi niin tehnyt. Maailma antaa lahjoja niille, joilla jo on ennestään tarpeeksi ja sieppaa leivän nälkäisten suusta.

Jos me kristityt haluamme liittyä tietäjiin, niin meidän täytyy sulkea silmämme kaikelta, mikä kimaltelee maailmassa ja katsoa sitä, mikä on halveksittua. Jeesus ei ollut Herodeksen hovissa eikä ylipappien seurassa, vaan alhaisten ihmisten, Marian ja Joosefin luona tallissa.

Meitäkään ei saa häiritä lähimmäisemme alhainen tila. Kristuksen valtakunta löytyy alhaisten ja halveksittujen luota ja keskeltä vainoa, kurjuutta ja pyhää ristiä.

Silloin me myös autamme köyhiä, lohdutamme syrjittyjä ja tuemme lähimmäisiämme heidän ahdingoissaan niin kuin tietäjät tekivät.

Lutherin ajatuksia joulun sanomasta

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää

Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10–15)

Sähköposti: evank@evank.org

Internet kotisivut: www.evank.org
webmaster Petri Malk

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk

Toimintasihteeri: Maarit Kenttälä, puh.
045 1255 471, maarit.kenttala@evank.org

Opetus- ja sielunhoitotyön yhteyshenkilöitä:

Opett. Maire Lyytinen, p. 040–827 7119,
maire.lyytinen@pp.inet.fi

Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
rov.o.peltola@kolumbus.fi

Rov. Sakari Pöyhönen, p. 050–401 8224,
sakari.poyhonen@kolumbus.fi

Tri Paavo Suihkonen, p. (014) 373 1185

Tuki työlle:

313130–1171701 (Handelsbanken)
800015–70994146 (Sampopankki)
ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07

Laskujen maksutili:

426012–268782 (Lammin Säästöpankki)

Armo riittää

Kotien hengellinen lukemisto

5. vuosikerta. Lehti on maksuton.
Ilmestyy parillisina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin Opintoyhdistys ry

Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset:

PL 17, 05831 Hyvinkää tai
puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava: Per-Olof Malk

Tietotekniikka: Petri Malk

ISSN 1797–2477 (Painettu)

ISSN 1797–2493 (Verkkolehti)

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehdien numerot ovat luettavissa Internetissä Adobe pdf-muodossa julkaisijan kotisivuilla osoitteessa www.evank.org.

Painopaikka: Suomen Printman Oy
Hyvinkää, 2008

Joululahja EVOP:n työlle!

Saajan tilinumero. Mottagarens kontonummer.	313130-1171701 (Handelsbanken) 800015-70994146 (Sampopankki)	TILISIIRTO GIRERING Maksu välitetään saajalle vain Suomessa kotimaan maksujenvälityksen yleisten ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.	
Saaja Mottagare	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	ESLH:n lupa OKU 2493 A /27.12.07	
Maksaja Betalar		Valitse viitenumero 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Joululahja Evankeliumin opintoyhdistykselle Kiitos!	
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref. nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Förfallodag	Euro

Kuninkaasi tulee hiljaisena

Virsikirjamme tutuimpia adventtivirsiä on virsi numero 5. Sen neljännessä säkeistössä laulamme Jeesuksesta:

*”Ei saavu mahtavasti
hän joukoin korskehin,
vaan vastustajat kaikki
hän kaataa kuitenkin.”*

Virsirunoilija F.M. Franzénin mielessä on ilmeisesti ollut Napoleonin suuroperatio 1812, jolloin hän lähes puolen miljoonan miehen voimin lähti ”joukoin korskehin” sotaan Venäjää vastaan.

Vastaavasti runoilija lienee ajatellut 1. adventtisunnuntain saarnatekstiä, jossa korostetaan Jeesuksen työn hiljaista luonnetta: ”Sanokaa tytär Siionille: ’Katso, sinun kuninkaasi tulee sinulle *hiljaisena*’” (Matt 21:5).

Itsestään Jeesus sanoi: ”Minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltäni” (Matt 11:29).

Tätä puolta Jeesuksessa on syytä korostaa, koska meillä on taipumus kiinnittää huomiota lähinnä sellaiseen, joka on suurta ja jolla näyttää olevan merkitystä.

Kun arvostamme näyttävyyttä ja kuuluvuutta, saatamme kadottaa Jeesuksen. Kuitenkin juuri hiljainen Jeesus on meille mitä suurenmoisia apu ja lohdutus.

Kuinka se on mahdollista, ehkä kyselet.

Puhuessaan hiljaisesti toimivasta Jeesuksesta kreikkalainen Uusi testamentti käyttää sanaa *prays*. Sanaa käytettiin ajanlaskumme alussa kuvaamaan ihmisten välisiä lämpimiä ystävyyssuhteita. Hiljainen

ystävä on sellainen, jonka luona on hyvä olla. Hiljainen ystävä on kärsivällinen. Hän antaa toiselle aikaa, elintilaa ja ymmärtämystä. Hiljainen ystävä on rauhallinen ystävä, joka kestää kaiken, mitä toisessa ilmenee.

”Hiljainen” henkilö ei katkeroidu tai vihastu, kun hän kohtaa epämiellyttävän tilanteen tai epämiellyttävän ihmisen. Hän ”ei riitele eikä huuda” (Matt. 12:19).

Tällainen ystävä on Jeesus, ”kuninkaasi, joka tulee sinulle hiljaisena”.

Hän tulee luoksesi hiljaisena silloinkin, kun sinä et enää jaksa ylläpitää ystävyyttä häneen kuuliaisuudellasi. Hän tulee luoksesi kärsivällisenä kuninkaana, joka antaa sinun olla valtakunnassaan silloinkin, kun kukaan toinen ei enää jaksa sinua sietää. Hän tulee luoksesi myötätuntoisena, kun sinä olet poissa tolaltasi, ehkä lankeemaksesi murtama ja masentama.

Yksi suurenmoisimmista asioita hänessä on se, että *hän tulee*. Kuinka monta kertaa se kerrotaankaan Uudessa testamentissa! Jeesus tuli Pietarin kotiin, Jeesus tuli päämiehen taloon, Jeesus tuli myrskyävällä järvellä opetuslasten luokse veneeseen, Jeesus tuli opetuslapsia vastaan ylösnousemuksensa jälkeen, Jeesus tuli ovien ollessa suljettuina...

Meidän ei tarvitse mennä. Meidän ei tarvitse tyynnyttää myrskyä, meidän ei tarvitse kulkea suljettujen ovien läpi. Jeesus tulee.

Per-Olof Malk